

stod hans Mening, men om Kongelovens Arvesfølge i dens Heelhed — ja, om den i Kongeloven fastsatte Arvesfølges Heelhed saaledes, som den indeholdes i Art. 27—40: da har man ikke Lov til af denne Heelhed at tage en eller anden Paragraph ud og forandre den, og saa sige, at vi ikke forandre Kongelovens Arvesfølge (Hør!). En æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (S. G. Larsen) forklarede dette saaledes, troer jeg, at man kunde sætte et Plus til; det blev altsaa Kongelovens Arvesfølge + Prinds Christian af Glücksborgs Thronbestigelse (Nei!); ja, maaskee har jeg misforstaaet den ærede Rigsdagsmand (Latter); og det skulde være mig kjært, thi jeg kan rigtignok heller ikke forstaae, hvorledes man paa denne Maade (ved Plus'er eller Minus'er) kan forandre en Lovs Heelhed.

Jeg antager altsaa, at Kongelovens Art. 37 ikke, som en anden æret Rigsdagsmand har paastaet, kan tages bort eller alt er afskaffet, fordi den staaer mellem Art. 27—40, og, naar den forandres, forandres hele Arveloven. Min her anførte Mening om Kongelovens Arvesfølges Genhed er noget indtil nu Uimodsaagt. Naar jeg altsaa sammenføier baade, at vi give vort Samtykke til, at Prindsen af Glücksborg kommer paa Thronen imod Kongeloven, og tillige overdrage Arveretten til denne til hans Dynastie saaledes, at kun hans mandlige Linie skal arve Riget med Udelukkelse af Qvindelinien, saa skjønner jeg virkelig ikke rettere, end at vi give vort Samtykke til en ny Arvelov, og just derved affkaffe den gamle. I et og samme Rige gaaer det dog ikke an at have en Arvelov, hvor der staaer skrevet paa den ene Side: „Qvinderne skulle arve med“ og paa den anden: „Qvinderne skulle være udelukkede.“ At det er en Modsigelse, man gjør sig skyldig i, naar man gaaer ind derpaa, staaer klart idetmindste for mig, og jeg for mit Bedkommende kan derfor ikke give min Stemme til, at Prindsen af Glücksborg bliver Arving til det danske Monarchie (Al! Hør!), uden at samtidigt dermed Kongelovens Arvesfølge forandres, og en ny Huus- og Arvelov gives, som alene bestemmer den agnatiske Arvesfølge. — Der er i Londonnerprotokollen aldeles intet Forbehold taget om, at Kongelovens

Arvesfølge skulde træde i Kraft, eller om, hvorledes der overhovedet skulde forholdes i Tilfælde af, at Prinds Christians mandlige Stamme uddøde; det hedder deri kun, at det Samme da kan skee, som nu skeer under vor nuværende Konge, naar han har taget Initiativet til at designere en Thronfølger. I de Samtaler, jeg for at skaffe mig Lys i dette Punkt, har haft med flere Medlemmer af Oppositionen, er intet for mig Overbevisende fremkommet. Man har sagt: „Kongeloven skal sove saalænge“ (Hør! Hør!); men jeg forstaaer virkelig ikke, hvorledes en Lov kan sove paa ubestemt Tid og saaa engang vækkes op igjen (Hør!). Jeg har vel hørt, at den lovgivende Magt har fundet sig i, at det blev erklæret, at en Lov maatte sove flere Dage i Rad, men og fast bestemt, naar den atter skulde vaagne, og det har i hvert Fald været den samme lovgivende Magt, der har reist den af Sønnen (Hør! Hysen). Men til den Tid, da der muligens kunde blive Spørgsmaal, om denne Lov skulde komme til Anvendelse, vil jeg haabe, at vi Alle ere døde og ligge i Støv og Aske, vi og vore Børn og Børnebørn med, og, hvorledes vi saa kunne meddele vore Efterkommere nogen Kraft til at vække en sovende Lov op af dens lange Søvn, det forstaaer jeg virkelig ikke. At det iøvrigt er en betænkelig Tilstand, hvorunder Land og Rige baade nu befinder sig og i Fremtiden kan komme, erkjender jeg fuldkomment; jeg er i den Henseende fuldkomment enig med mange af de Uttringer, der desangaaende ere faldne her i Salen. Der har været talt Endeel om, at det danske Folk er blevet skuffet. Ja, mine Herrer! men det kommer an paa, hvad man forstaaer ved Folket. Den Deel af Folket, som i 1848 vidste hvad den ønskede og senere har bestræbt sig for at klare sine Begreber derom, er jeg langt fra at ville kalde den største Deel af Folket; det var kun den mindste Deel; Størstedelen af Folket vidste af intet Saadant at sige og havde i det Høieste kun uklare Forventninger. Dog er jeg hermed langt fra at paastaae, hvad jeg desværre har hørt flere her i Salen paastaae i disse Dage, at Folket for Tiden var af deres Mening, fordi det synes saa ofte, at et Mindretal, hændt paa Rigsdagen og iblandt